

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 10, 2022

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2022:350](#) 05-05-2022

Prejudiciële beslissing/KRW

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:2249](#) 03-05-2022

Handhaving/Nijmegen

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2022:3375](#) 22-04-2022

Wnb-vergunning/Noord-Holland

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2022:1288](#) 20-04-2022

Mijnbouwschade/IMG

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:3113](#) 08-04-2022

Invoering milieuzone/Den Haag

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2022:3350](#) 06-04-2022

Wnb-vergunning/Noord-Holland

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1309](#) 04-05-2022

Bestemmingsplan/Coevorden

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1238](#) 26-04-2022

Ontheffing omgevingsverordening/Zuid-Holland

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Coevorden

De raad dient een concreet bouwvoornemen in de besluitvorming met betrekking tot een bestemmingsplan te betrekken.

Casus

De raad van de gemeente Coevorden heeft het bestemmingsplan 'Kernen' vastgesteld. Het plan is grotendeels conserverend van aard. Een maatschap exploiteert in het plangebied een melkrundveehouderij. De maatschap heeft beroep ingesteld tegen het plan voor zover daarin de bestemming 'Wonen' is toegekend aan het naastgelegen perceel, omdat die bestemming volgens haar haar bedrijfsvoering onaanvaardbaar beperkt. In dit verband is van belang dat de maatschap in juli 2020 een aanvraag voor een omgevingsvergunning heeft ingediend voor het uitbreiden van haar melkveestal.

Rechtsvraag

Had de raad bij de planvaststelling rekening moeten houden met de aanvraag van de maatschap?

Uitspraak

Tussen partijen is niet in geschil, en de Afdeling gaat daar ook van uit, dat de woning naast het perceel van de maatschap binnen de bebouwde kom staat. Dat betekent dat voor de melkrundveehouderij van de maatschap de afstandsnorm zoals opgenomen in artikel 4, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wgv en artikel 3.117, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit van toepassing is. De Afdeling stelt verder vast dat de maatschap op 16 juli 2020 een aanvraag voor een omgevingsvergunning heeft ingediend voor het uitbreiden van haar melkveestal.

In het stelsel van de Wro is een bestemmingsplan het ruimtelijke instrument waarin de wenselijke toekomstige ontwikkeling van een gebied wordt neergelegd. De raad moet bij de vaststelling van een bestemmingsplan rekening houden met een particulier initiatief betreffende ruimtelijke ontwikkelingen, voor zover dat initiatief voldoende concreet is, tijdig

kenbaar is gemaakt en ten tijde van de vaststelling van het plan op basis van de op dat moment bekende gegevens de ruimtelijke aanvaardbaarheid kan worden beoordeeld.

De Afdeling is van oordeel dat vanwege de voornoemde aanvraag voor een omgevingsvergunning voor het uitbreiden van de melkveestal van de maatschap, ten tijde van de vaststelling van het plan sprake was van een concreet bouwvoornemen. Naar het oordeel van de Afdeling had de raad dit bouwvoornemen in de besluitvorming met betrekking tot het plan moeten betrekken en had de raad in dat kader moeten beoordelen hoe een aan het naastgelegen perceel toe te kennen woonbestemming zich daarmee verdraagt. De raad heeft die beoordeling in het bestreden besluit ten onrechte niet gemaakt. Voor zover de raad vraagtekens heeft gezet bij het nut van de beoogde uitbreiding, omdat geen toename van het aantal te houden dieren mag plaatsvinden, overweegt de Afdeling dat de raad dit standpunt niet nader heeft onderbouwd met concrete gegevens. Niet uitgesloten is bijvoorbeeld, zoals de maatschap op de zitting heeft gesteld, dat een uitbreiding noodzakelijk is vanwege het welzijn van de veestapel.

Verder heeft de raad niet inzichtelijk gemaakt welke consequenties de toegekende woonbestemming heeft voor het woon- en leefklimaat ter plaatse van het perceel, in het licht van het door de maatschap geëxploiteerde melkrundveebedrijf en de uitbreidingsbehoefte daarvan. De enkele stelling van de raad dat de woning sinds 2000 zonder klachten als burgerwoning wordt bewoond, acht de Afdeling in dat kader onvoldoende.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 04-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1309

Zaaknummer: 202100075/1/R3

Wetsartikelen: 4 lid 1 aanhef en onder a Wgv en 3.117 lid 1 aanhef en onder a Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Invoering milieuzone/Den Haag

Milieuzone, verboden voor bromfietsen ouder dan tien jaar, is niet onredelijk.

Casus

Met het verkeersbesluit is bepaald dat per 1 december 2020 in heel Den Haag geen brom- en snorfietsen ouder dan tien jaar meer mogen rijden. Eiser rijdt een oude Puch bromfiets, bouwjaar 1957 en betoogt dat de maatregel onevenredig is.

Rechtsvraag

Heeft verweerder het verkeersbesluit in redelijkheid kunnen nemen?

Uitspraak

Uit vaste rechtspraak van de hoogste bestuursrechter volgt dat het college bij het nemen van een verkeersbesluit een ruime beoordelingsruimte toekomt. De absolute noodzaak van een verkeersbesluit hoeft niet te worden aangetoond. Voldoende is dat de aan het verkeersbesluit ten grondslag gelegde belangen, bedoeld in artikel 2 van de WVV 1994, worden gediend en dat inzichtelijk is gemaakt op welke wijze deze belangen tegen elkaar zijn afgewogen.

De rechtbank ziet in wat eiser heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot het verkeersbesluit heeft kunnen komen. Het doel van het verkeersbesluit is de verbetering van de luchtkwaliteit in Den Haag, omdat luchtverontreiniging schadelijk is voor de volksgezondheid. Dit beperkt zich niet enkel tot bepaalde wijken, maar geldt voor heel Den Haag. Niet is gebleken dat de verschillende onderzoeken waarop verweerder zijn besluitvorming heeft gebaseerd ondeugdelijk zijn. Dat het effect van de milieuzone voor brom- en snorfietsen gering is, maakt niet dat de maatregel ongeschikt is, omdat deze milieuzone deel uitmaakt van een groter samenhangend pakket aan maatregelen om de luchtkwaliteit in Den Haag te verbeteren. Verweerder heeft er hierbij voor gekozen om de milieuzone te laten gelden voor bromfietsen van ouder dan tien jaar. De rechtbank acht dit niet onredelijk.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:3113

Zaaknummer: SGR 21/423

Wetsartikelen: 2 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Ontheffing omgevingsverordening/Zuid-Holland

Exceptieve toetsing. Artikel 4.1, eerste lid, van de Wro geeft provinciale staten de ruimte om vanwege mogelijke gezondheidsrisico's een 'geitenstop' in de omgevingsverordening op te nemen.

Casus

Aan een melkgeitenbedrijf in Stolwijk is in 2001 een milieuvergunning verleend voor onder meer het houden van 812 geiten. In de loop der jaren heeft Mooimekkerland het aantal geiten en haar bedrijfsbebouwing uitgebreid. In 2016 heeft het bedrijf een aanvraag om omgevingsvergunning voor de activiteit handelen in strijd met regels ruimtelijke ordening en de activiteit milieu ingediend voor de verdere uitbreiding van de geitenstal en het aantal te houden geiten. Met het oog op de aanvraag om omgevingsvergunning heeft het college van burgemeester en wethouders van Krimpenerwaard – hoewel het op het standpunt staat dat een ontheffing niet vereist is – op 17 mei 2019 bij het college van gedeputeerde staten gevraagd om ontheffing van artikel 6.18, eerste lid, aanhef en onder k, van de Omgevingsverordening. Het college van gedeputeerde staten heeft geweigerd deze ontheffing te verlenen. Volgens hem is de aanvraag in strijd met de in de Omgevingsverordening opgenomen 'geitenstop' en is geen sprake van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het gemeentelijk ruimtelijk beleid onevenredig zou worden belemmerd in verhouding tot de desbetreffende provinciale belangen.

Het college van burgemeester en wethouders betoogt dat de Omgevingsverordening (door middel van exceptieve toetsing) onverbindend moet worden geacht.

Rechtsvraag

1. Is het effect dat veehouderijen op de volksgezondheid kunnen hebben, een belang dat provinciale staten in het kader van de ruimtelijke ordening mogen betrekken?
2. Heeft verweerder de ontheffing op basis van het voorzorgsbeginsel kunnen weigeren?

Uitspraak

1. De afweging van provinciale staten over de geitenstop heeft plaatsgevonden met het oog op het stellen van kaders voor een goede ruimtelijke ordening. Op grond van artikel 4.1, eerste lid, van de Wro kunnen, indien provinciale belangen dat met het oog op een goede ruimtelijke ordening noodzakelijk maken, bij provinciale verordening regels worden gesteld omtrent de inhoud van bestemmingsplannen. Provinciale staten hebben daarbij beleidsruimte en moeten de betrokken belangen afwegen.

Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 26 juni 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1990, onder 8.4, staat het provinciale staten in beginsel vrij om met het oog op ruimtelijke belangen ontwikkeling en uitbreiding van veehouderijen tegen te gaan door in een verordening als bedoeld in artikel 4.1 van de Wro een verbod daarop op te nemen.

Het effect dat veehouderijen op de volksgezondheid kunnen hebben, is een belang dat provinciale staten daarbij in het kader van de ruimtelijke ordening mogen betrekken (vergelijk bijvoorbeeld de uitspraak van 27 oktober 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2396, onder 5.1).

2. Voor zover dit effect onzeker is en nader onderzoek nodig is, mogen provinciale staten ertoe besluiten om uit voorzorg bepaalde ontwikkelingen niet toe te staan. Het beoordelen van een voor de maatschappij al dan niet aanvaardbaar risico is primair een bestuurlijke taak. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 23 februari 2022, ECLI:NL:RVS:2022:556, onder 4.2, geeft deze beleidsruimte provinciale staten de ruimte om vanwege mogelijke gezondheidsrisico's van een activiteit, uit voorzorg die activiteit planologisch niet toe te laten.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat de rapporten VGO I, VGO II en VGO III in het planologische spoor voldoende grondslag bieden om toepassing te geven aan het voorzorgsbeginsel, omdat daarin is geconstateerd dat omwonenden van geitenhouderijen een verhoogd risico hebben op longontsteking. Weliswaar wordt nog verder onderzoek gedaan naar mogelijke verklaringen daarvoor (zoals fijnstof, endotoxinen, bacteriën, virussen, zoönoseverwekkers). Dat laat echter onverlet dat een consistente associatie is gevonden tussen wonen in de nabijheid van een geitenhouderij en het voorkomen van longontstekingen.

Voor zover, zoals het college van burgemeester en wethouders aanvoert, de concentratie van geitenhouderijen in de onderzochte gebieden groter is dan die in Zuid-Holland, leidt dat niet tot een ander oordeel. Ter zitting heeft het college van gedeputeerde staten toegelicht dat er in Zuid-Holland 32 geitenhouderijen zijn. Het college van burgemeester en wethouders heeft

geen concrete omstandigheden naar voren gebracht die de conclusie rechtvaardigen dat de bedoelde gezondheidsrisico's bij een zodanige concentratie van geitenhouderijen niet in relevante mate aan de orde zijn. Bovendien valt niet uit te sluiten dat het achterwege blijven of vervallen van een geitenstop in Zuid-Holland een aanzuigende werking kan hebben op geitenhouderijen ten opzichte van gebieden met een geitenstop.

Ook het betoog van het college van burgemeester en wethouders dat bestuursorganen op grond van de rechtspraak van de Afdeling niet gehouden zijn om vergunningen voor geitenhouderijen te weigeren met het oog op de gezondheidsrisico's zoals beschreven in de rapporten van het RIVM, leidt niet tot een ander oordeel. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 23 februari 2022, ECLI:NL:RVS:2022:556, onder 4.2, moet bij de beantwoording van de vraag of het bevoegd gezag uit voorzorg mag weigeren om medewerking te verlenen aan een activiteit vanwege onduidelijkheid over de gezondheidsrisico's van die activiteit, worden gekeken naar het toetsingskader dat van toepassing is. Artikel 4.1, eerste lid, van de Wro geeft provinciale staten de ruimte om vanwege mogelijke gezondheidsrisico's van een activiteit, uit voorzorg die activiteit planologisch niet toe te laten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1238

Zaaknummer: 202005419/1/R3, 20205420/1/R3 en 202005421/1/R3

Wetsartikelen: 4.1 lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Mijnbouwschade/IMG

Mijnbouwschade Groningen, weerlegging bewijsvermoeden, trillingssnelheid, notitie van Van Staalduinen en Everts van 16 december 2020

Casus

Op dit geschil is het bewijsvermoeden van artikel 6:177a, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek (BW) van toepassing. Op grond van deze bepaling wordt vermoed, bij fysieke schade aan gebouwen en werken, die naar haar aard redelijkerwijs schade door beweging van de bodem als gevolg van de aanleg of de exploitatie van een mijnbouwwerk ten behoeve van het winnen van gas uit het Groningenveld zou kunnen zijn, dat die schade is veroorzaakt door de aanleg of de exploitatie van dat mijnbouwwerk.

De door verweerder ingeschakelde deskundige geeft in zijn rapportage aan dat hij, afgaande op de maximaal berekende trillingssnelheid (12,42 mm/s tijdens de beving van Hellum op 30 september 2015) de kans op het optreden van een verdichting van de aanwezige zandlagen onwaarschijnlijk acht. De grens van 16 mm/s uit de door Everts met Van Staalduinen geschreven notitie is volgens Everts hier van toepassing. De oorzaak van de zetting is door Everts gevonden in de draagkracht van de fundering.

De door eisers ingeschakelde deskundige heeft naar voren gebracht dat de berekening van de door verweerder ingeschakelde deskundige aantoont dat de draagkracht van de fundering net wel of niet onvoldoende is om zettingsvrij te kunnen zijn. Tijdens de bouw zal enige zetting zijn opgetreden maar dit is geen doorgaande zetting. (...) Het gaat hier om verzakkingen, die volgens de gegevens van [eiseres] pas in het jaar 2000 zichtbaar zijn geworden. Dit kan, aldus de door eisers ingeschakelde deskundige zijn veroorzaakt door de extra belasting op de fundering, die het gevolg is van de drukgolf van de aardbeving.

Rechtsvraag

1. Aan welke voorwaarden moet zijn voldaan om het wettelijk bewijsvermoeden te

weerleggen?

2. Kan op basis van de door verweerder overgelegde deskundigenrapportages worden uitgesloten dat trillingen lager dan 16 mm/s een substantiële bijdrage hebben geleverd aan de (verergering van de) geconstateerde verzakking?

Uitspraak

1. De rechtbank overweegt dat het bewijsvermoeden – op basis van het toetsingskader – alleen kan worden weerlegd als de door verweerder ingeschakelde deskundigen met een voldoende mate van zekerheid kunnen uitsluiten dat de zettingen door bodembeweging door mijnbouwactiviteiten zijn ontstaan, en zo ja, waardoor de zettingen dan wel zijn ontstaan. Dit vloeit voort uit de uitspraak van deze rechtbank van 10 december 2021, ECLI:NL:RBNNE:2021:5492.

2. In de notitie van Van Staalduinen en Everts van 16 december 2020 is geconcludeerd dat voor een trillingssnelheid tussen 10 en 16 mm/s bij een ondergrond op zandlagen mag worden volstaan met een onderzoek naar een andere oorzaak dan de trillingen door bevingen (p. 3). De in die notitie gedane premisse dat bij funderingen op staal de erop rustende belasting een factor 2 à 3 lager is dan de bezwijkwaarde (draagkracht) van de fundering, doet zich hier echter niet voor. In de door Everts (op 27 oktober 2021) en Meiborg (op 10 december 2021) opgestelde rapportages is namelijk geconcludeerd dat de fundering van de woning van eiseres net wel/net niet voldoet.

Naar aanleiding van de op 9 februari 2022 door de rechtbank gestelde vraag – die voortvloeit uit de door Meiborg opgeleverde deskundigenrapportages – zijn Everts (op 10 maart 2022) en Meiborg (op 18 maart 2022) ingegaan op de extra belasting op deze fundering tijdens een beving. Naar het oordeel van de rechtbank kan op basis van de uitgebrachte, en hiervoor aangehaalde, rapportages niet met de vereiste mate van zekerheid worden uitgesloten dat ook trillingen lager dan 16 mm/s een substantiële bijdrage hebben geleverd aan de (verergering van de) geconstateerde verzakking.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 20-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2022:1288

Zaaknummer: LEE 21/1092

Wetsartikelen: 6:177a lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Prejudiciële beslissing/KRW

Een tijdelijke achteruitgang van de toestand van een oppervlaktewaterlichaam mag bij de beoordeling van een project niet buiten beschouwing worden gelaten.

Casus

Prejudiciële vragen over de uitleg van artikel 4, eerste lid, van richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (hierna: KRW). Geschil tussen de association France Nature Environnement en de Premier ministre en de ministre de la Transition écologique et solidaire (minister van Ecologische en Solidaire Transitie, Frankrijk) over de rechtmatigheid van een decreet betreffende masterplannen voor waterinrichting en |beheer en waterinrichtings- en beheerplannen.

In dit decreet staat: ‘bij de beoordeling of op het gebied van waterbeleid vastgestelde programma’s en administratieve besluiten verenigbaar zijn met de doelstelling om achteruitgang van de waterkwaliteit te voorkomen, tijdelijke effecten die van korte duur zijn en geen langetermijngevolgen hebben buiten beschouwing worden gelaten’.

Rechtsvraag

Is het toegestaan om bij de beoordeling of een programma of een project verenigbaar is met de doelstelling om te voorkomen dat de waterkwaliteit achteruitgaat, tijdelijke effecten die van korte duur zijn en geen langetermijngevolgen voor het water hebben buiten beschouwing te laten?

Uitspraak

Artikel 4 van de KRW moet aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten niet toestaat om bij de beoordeling of een programma of een project verenigbaar is met de doelstelling om te voorkomen dat de waterkwaliteit achteruitgaat, tijdelijke effecten die van korte duur zijn en geen langetermijngevolgen voor het water hebben buiten beschouwing te laten, behalve

indien het duidelijk is dat dergelijke effecten naar hun aard slechts een geringe impact hebben op de toestand van de betrokken waterlichamen en niet kunnen leiden tot ‘achteruitgang’ daarvan in de zin van die bepaling. Wanneer de bevoegde nationale autoriteiten tijdens de procedure tot goedkeuring van een programma of een project vaststellen dat het een dergelijke achteruitgang kan teweegbrengen, kan dat programma of dat project slechts worden goedgekeurd indien aan de voorwaarden van artikel 4, zevende lid, van de KRW is voldaan, ook al is die achteruitgang van louter tijdelijke aard.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 05-05-2022

ECLI: ECLI:EU:C:2022:350

Zaaknummer: C/525/20

Wetsartikelen: 4 lid 1 KRW (richtlijn 2000/60/EG) en 4 lid 7 KRW

RECHTSPRAAK

Handhaving/Nijmegen

Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat het gebruik van gemodificeerd bitumen niet is vergund. Belangenafweging bij vovo.

Casus

Asfalt Produktie Nijmegen (APN) heeft sinds 2001 een milieuvergunning voor (onder andere) de productie van asfalt. Naar aanleiding van geurklachten heeft verweerder vastgesteld dat APN sinds maart 2021 gebruikmaakt van een schuimbitumenunit en naast de vergunde penetratiebitumen, ook meerdere soorten gemodificeerde bitumen toepast. Volgens verweerder is het plaatsen van een schuimbitumenunit en het gebruiken van gemodificeerde bitumen een wijziging in de werking van de inrichting waarvoor een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu is vereist. Die heeft APN niet aangevraagd en daarom handelt APN volgens verweerder in strijd met artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo. Verweerder heeft APN gelast het gebruik van gemodificeerde bitumen en de daaraan gerelateerde voorziening, zoals de schuimbitumenunit, te staken en gestaakt te houden. Voldoet APN niet aan deze last, dan verbeurt zij een dwangsom van € 25.000.

Wat betreft de schuimbitumenunit erkent APN dat dit een verandering is van de inrichting, maar stelt dat deze verandering niet vergunningplichtig is op grond van artikel 2.4 van het Besluit omgevingsrecht (Bor). Het gebruik van de unit is bovendien de best beschikbare techniek en uit oogpunt van energiebesparing beter voor het milieu.

Rechtsvraag

1. Heeft verweerder voldoende gemotiveerd dat het gebruik van gemodificeerde bitumen in 2002 niet is vergund?
2. Is het gebruik van de schuimbitumenunit in strijd met de in 2002 verleende vergunning?
3. Is er aanleiding om een voorlopige voorziening te treffen?

Uitspraak

1. Als niet duidelijk is wat precies is aangevraagd en vergund, komt deze onduidelijkheid voor risico van verweerder en niet voor risico van APN.

In dit geval kan uit de milieuvergunning van 2002 noch de aanvraag worden opgemaakt dat het gebruik van gemodificeerd bitumen nadrukkelijk is aangevraagd en vergund. In het onderzoek bij de aanvraag wordt slechts gesproken over het op dat moment toegepaste bitumen, maar het is niet duidelijk wat op dat moment werd toegepast. Uit de aanvraag of de milieuvergunning van 2002 kan echter ook niet worden afgeleid dat alleen het gebruik van penetratiebitumen is aangevraagd of vergund. Verweerder heeft niet aannemelijk gemaakt dat gemodificeerd bitumen niet past binnen de definitie van bitumen in de milieuvergunning uit 2002.

Zowel in de aanvraag zelf als in het onderliggende onderzoek wordt gesproken over verschillende soorten bitumen. Het enige aanknopingspunt dat de milieuvergunning uit 2002 biedt, is dat er een immissiegrenswaarde is vastgesteld op basis van een onderzoek op basis van de op dat moment toegepaste bitumen. Het is echter onduidelijk of deze immissiegrenswaarde op dit moment wordt overschreden door toepassing van iedere soort gemodificeerd bitumen. De omstandigheid dat er wel klachten zijn binnengekomen, is hiervoor onvoldoende. Deze klachten komen ook binnen bij gebruik van penetratiebitumen.

Onder deze omstandigheden heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat het gebruik van gemodificeerd bitumen niet is vergund in de milieuvergunning van 2002.

2. Op basis van artikel 2.4 van het Bor is in afwijking van artikel 2.1, eerste lid, onder e, onder 2°, van de Wabo geen omgevingsvergunning vereist met betrekking tot veranderingen van de inrichting of van de werking daarvan, die in overeenstemming zijn met de voor de inrichting verleende vergunning en de daaraan verbonden voorschriften.

De voorzieningenrechter kan niet bepalen of het gebruik van de unit leidt tot een overschrijding van de geldende geurimmissiegrenswaarde in voorschrift 2.1 van de geldende omgevingsvergunning (dat als maatwerkvoorschrift geldt op basis van artikel 2.8a van het Activiteitenbesluit milieubeheer) of van andere voorschriften in de milieuvergunning van 2002. Ook al is het een best beschikbare techniek, hetgeen APN overigens ook niet heeft onderbouwd, dat wil nog niet zeggen dat daarmee aan alle voorschriften in de geldende omgevingsvergunning wordt voldaan. Dit had APN aannemelijk moeten maken en dat heeft zij ten onrechte niet gedaan.

Zolang dat niet is gebeurd, houdt de voorzieningenrechter het gebruik van de

schuimbitumenunit als een overtreding van artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo.

3. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd met betrekking tot het gebruik van gemodificeerd bitumen. Daarom is er aanleiding te onderzoeken of een voorlopige voorziening moet worden getroffen.

Na het verstrijken van de begunstigingstermijn heeft APN alleen maar met penetratiebitumen asfalt geproduceerd. APN beschikt over een andere fabriek in Eemnes waar zij ook met gemodificeerd bitumen asfalt kan produceren. De voorzieningenrechter ziet vooralsnog niet in waarom APN bij kleine hoeveelheden asfalt met gemodificeerd bitumen de fabriek in Nijmegen zou moeten gebruiken.

Dat ligt anders voor een grote opdracht in verband met een project van het herasfalteren van knooppunt Velperbroek in het weekend van 14 en 15 mei 2022. Hierbij heeft APN na het bestreden besluit een opdracht geaccepteerd voor de levering van een grote hoeveelheid asfalt met gemodificeerd bitumen van het type PA16 met PMB en PA8 met PMB. Dit asfalt kan ook worden geleverd door de fabriek in Eemnes maar dit gaat gepaard met veel vervoersbewegingen, hetgeen zou kunnen leiden tot overlast in die omgeving.

De voorzieningenrechter schorst het bestreden besluit voor zover APN is gelast het gebruik van gemodificeerd bitumen van het type PA16 met PMB en PA8 met PMB te staken en gestaakt te houden tot en met 15 mei 2022.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 03-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:2249

Zaaknummer: AWB 22_2107

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder e Wabo en 2.4 Bor

RECHTSPRAAK

Wnb-vergunning/Noord-Holland

Depositieruimte die door de snelheidsverlaging naar 100 km/u is gecreëerd, is ten onrechte in het stikstofregistratiesysteem opgenomen. Artikel 2.4, eerste lid, onder a, van de Regeling natuurbescherming moet wegens strijd met artikel 6, derde lid van de Habitatrichtlijn onverbindend worden verklaard.

Casus

Gedeputeerde staten van Noord-Holland hebben een Wnb-vergunning verleend voor het bouwen van 163 woningen in Egmond aan den Hoef. Het project grenst aan Natura 2000-gebied Noord-Hollands Duinreservaat. Verweerder achtte significante gevolgen vanwege stikstofdepositie uitgesloten, omdat in het stikstofregistratiesysteem (ssrs) depositieruimte is opgenomen voor dit project. Eisers stellen dat hiermee niet is verzekerd dat het project de natuurlijke kenmerken van het natuurgebied niet aantast. Zij betogen dat de ssrs en de daarin opgenomen snelheidsverlaging naar 100 km/u in strijd is met hogere regelgeving.

Rechtsvraag

Is artikel 2.4, eerste lid, onder a, van de Regeling natuurbescherming (Rnb), waarin de snelheidsverlaging naar 100 km/uur als bronmaatregel is opgenomen, in strijd met artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn (Hrl)?

Uitspraak

Uit de rapporten blijkt dat is beoordeeld wat de gevolgen zijn van de snelheidsverlaging voor Natura 2000-gebieden wat betreft stikstofdepositie. Uit de rapporten blijkt ook dat niet kan worden uitgesloten dat de snelheidsmaatregel van het verlagen van de maximumsnelheid op rijkswegen naar 100 km/uur de natuurlijke kenmerken van Natura 2000-gebieden aantast. Er zijn aanvullende bronmaatregelen nodig om de toename van stikstofdepositie in een aantal gebieden weg te nemen. De daarvoor genoemde maatregel van de warme sanering van veehouderijen was ten tijde van het bestreden besluit en ook nu nog niet uitgevoerd. De

eveneens genoemde aanvullende maatregelen die met betrekking tot de Brunsummerheide getroffen moeten worden, waren ten tijde van het bestreden besluit en ook nu nog niet uitgekristalliseerd. Ten tijde van het bestreden besluit was dus niet uitgesloten dat de snelheidsverlaging natuurlijke kenmerken van het Natura 2000-gebied zou aantasten.

De snelheidsmaatregel is als generieke bronmaatregel voor het gehele land in de Rnb opgenomen. De stikstofdepositieruimte die de snelheidsverlaging in grote delen van het land genereert, wordt op basis van de Rnb in zijn totaliteit ingezet ten behoeve van woningbouw- en tracéprojecten door het hele land. De locatie van de vrijgekomen stikstofdepositieruimte heeft geen relatie met de locatie van het project ten behoeve waarvan de vrijgekomen ruimte wordt ingezet. Dit brengt met zich mee dat de maatregel tot verlaging van de maximumsnelheid op snelwegen naar 100 km/uur als zodanig en ook overige (nog in te voeren) bronmaatregelen die op vergelijkbare generieke wijze in de Rnb worden opgenomen, op zichzelf aan de eisen van artikel 6, derde lid, van de Hrl moeten voldoen. Op grond van dat artikel is vereist dat de zekerheid is verkregen dat een plan of project, zoals de snelheidsverlaging, de natuurlijke kenmerken van Natura 2000-gebieden niet zal aantasten. Het is daarom ook niet toegestaan bronmaatregelen die zelf niet voldoen aan de Hrl binnen het ssrs in te zetten. Artikel 2.4, eerste lid, onder a, van de Rnb, waarin de snelheidsverlaging tot 100 km/uur als bronmaatregel is opgenomen, is daarom in strijd met artikel 6, derde lid, van de Hrl. Uit de twee genoemde rapporten blijkt immers dat niet is uitgesloten dat door de snelheidsmaatregel de natuurlijke kenmerken van Natura 2000-gebieden worden aangetast. De depositieruimte die door de snelheidsverlaging wordt gecreëerd is dan ook ten onrechte in het ssrs opgenomen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 22-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2022:3375

Zaaknummer: 20/6318

Wetsartikelen: 6 lid 3 Habitatrichtlijn, 2.7 lid 2 Wnb en 2.4 lid 1a Rnb

RECHTSPRAAK

Wnb-vergunning/Noord-Holland

Voor het circuit Zandvoort is de combinatie van een milieuvergunning uit 1997 en natuurvergunningen uit 2011, 2015 en 2017 het vergunningenpakket dat de referentiesituatie voor de beoordeling van stikstofdepositie vormt. Omdat in de referentiesituatie onbeperkt gebruik van het circUITterrein toegestaan was, kunnen geen concrete emissies aan de in de referentiesituatie toegestane activiteiten worden verbonden. Dit brengt met zich dat de stikstofemissie en -depositie te allen tijde minder zal zijn dan hetgeen op grond van de verleende vergunningen ten hoogste mogelijk is.

Casus

Gedeputeerde staten van Noord-Holland hebben een Wnb-vergunning verleend voor de Formule 1 Grand Prix op het circuit van Zandvoort. Verschillende natuurorganisaties hebben hiertegen beroep aangetekend. Volgens deze organisaties leidt de Grand Prix tot extra stikstofdepositie in met name het Natura 2000-gebied Kennemerland Zuid.

Rechtsvragen

1. Kan de combinatie van een milieuvergunning en natuurvergunningen worden aangemerkt als de referentiesituatie?
2. Maakt de Formule 1 Grand Prix deel uit van de referentiesituatie?
3. Is er sprake van extra stikstofdepositie ten opzichte van de referentiesituatie?

Uitspraak

1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat sprake is van een combinatie van én een toestemming van voor de referentiedatum, én een drietal wijzigings(natuur)vergunningen, die

samen dekkend zijn en bestaande rechten geven voor de exploitatie van het circuitterrein. Op basis daarvan mocht het circuitterrein jaarrond worden gebruikt voor diverse auto- en motorsportactiviteiten en andere (grootschalige) publieksevenementen, alsmede 12 UBO-dagen, waaronder de Formule 1. De stelling van eiseressen dat er hooguit een bestaand recht is voor maximaal 7 UBO-dagen wordt daarom niet gevolgd. De vergunning uit 2011 is uitdrukkelijk een uitbreidingsvergunning. Met dat besluit is niet beoogd voordien bestaande rechten op grond van de milieuvergunning in te trekken.

De rechtbank overweegt dat naar vaste rechtspraak (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 20 januari 2021, ECLI:NL:RVS:2021:71, overweging 17.2) de referentiesituatie wordt ontleend aan de geldende natuurvergunning of, bij het ontbreken daarvan, aan de milieutoestemming die gold op de referentiedatum (dat is het moment waarop artikel 6 van de Habitatrictlijn (Hrl) van toepassing werd voor het betrokken Natura 2000-gebied), tenzij nadien een milieutoestemming is verleend voor een activiteit met minder gevolgen. Dan geldt die toestemming als referentiesituatie.

Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank terecht aangenomen dat in dit geval de combinatie van de milieuvergunning uit 1997 en de natuurvergunningen uit 2011, 2015 en 2017 het dekkende vergunningenpakket is dat de referentiesituatie vormt. Daarbij is verweerder er terecht van uitgegaan dat de vraag of wellicht in 2011, 2015 en 2017 niet kon worden volstaan met uitbreidings-/wijzigingsvergunningen, maar dat toen (ook) een integrale natuurvergunning voor het gehele circuitterrein had moeten worden verleend, thans niet ter beoordeling staat, omdat deze vergunningen onherroepelijk zijn.

2. De rechtbank stelt vast dat in de referentiesituatie het circuitterrein jaarrond mocht worden gebruikt voor diverse auto- en motorsportactiviteiten en andere (grootschalige) publieksevenementen, alsmede 12 UBO-dagen, waaronder de Formule 1. Daarbij zijn geen beperkingen gesteld aan de exploitatie. Het laten verrijden van een Formule 1 is dan ook onderdeel van de referentiesituatie. Dat er aanpassingen aan de baan nodig waren om te kunnen (blijven) voldoen aan de geldende (veiligheids)eisen voor het houden van een Formule 1, betekent naar het oordeel van de rechtbank niet dat ook het evenement Formule 1 als zodanig als een wijziging van de bestaande activiteit moet worden aangemerkt. Dat sinds de verlening van de Wm-vergunning in 1997 geen Formule 1 is verreden doet daaraan niet af.

3. Verweerder heeft terecht tot uitgangspunt genomen dat beoordeeld moet worden of de aangevraagde wijzigingen niet leiden tot een verhoging van de stikstofdepositie ten opzichte van de referentiesituatie. De referentiesituatie wordt ontleend aan de vergunde en niet aan de feitelijke situatie (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2021,

ECLI:NL:RVS:2021:175, overweging 10). Als de wijziging niet leidt tot een toename van de stikstofdepositie ten opzichte van de referentiesituatie (= intern salderen), dan is uitgesloten dat die wijziging significante gevolgen heeft (zie onder meer eerdergenoemde uitspraak ECLI:NL:RVS:2021:71).

Omdat in de referentiesituatie onbeperkt gebruik van het circuitterrein toegestaan was, kunnen geen concrete emissies aan de in de referentiesituatie toegestane activiteiten worden verbonden. Dit brengt met zich dat de stikstofemissie en -depositie te allen tijde minder zal zijn dan hetgeen op grond van de verleende vergunningen ten hoogste mogelijk is. Tot die conclusie komt ook de STAB. In de vergunning is de stikstofemissie ten opzichte van de referentiesituatie beperkt door de beperking van het baangebruik met 28 dagen per jaar (vanaf 2021) en de beperking van de maximale jaarvracht tot 6.134 kg NO_x /jr. Verweerder stelt dan ook terecht dat de wijziging van het project niet tot meer stikstofdepositie kan leiden dan het bestaande project. Daarmee is uitgesloten dat die wijziging significante gevolgen heeft en kon de vergunning worden verleend zonder passende beoordeling.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 06-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2022:3350

Zaaknummer: 7957060 \ CV EXPL 19-11396

Wetsartikelen: 2.7 lid 2 Wnb en 2.8 lid 3 Wnb